

SLADKÝ ŽIVOT

Michelle Smartová
Na francouzském
pobřeží

MICHELLE SMARTOVÁ

NA FRANCOUZSKÉM
POBŘEŽÍ

PŘEKLAD

KATEŘINA HAMPLOVÁ

Milá čtenářko,

a máme tu nový rok 2020. Doufám, že nám ty dvě dvojky a dvě nuly přinesou štěstí a pohodu a že to bude klidný a spokojený čas.

Nejen láska, vášeň a touha jsou hlavními tématy lednových příběhů v edicích Sladký život a Sladký život Duo, ale na řadu přicházejí i intriky, pomsta a únos. Vydejte se tedy spolu s Freyou Na francouzské pobřeží, které je prvním příběhem z minisérie Prsteny pomsty. Víte, tak jako Hallie, že Manželství s Italem není žádnou procházkou růžovým sadem? Nebo snad stejně jako Millie neodoláte Safírovému opojení? Určitě se ale nechcete stát Milionářovou rukojmí jako Nessa, která toho však nakonec vůbec nelitovala. A jaký je Řecký slib? To ví jen Valentina... Chcete zažít stejné dobrodružství jako Eleni, která se v přestrojení vydá Na maškarní ples? Pak tedy neváhejte a za dlouhých zimních večerů si najděte čas jen sama pro sebe a ponořte se do světa romantiky.

A citát na leden: Až když jsme našli lásku, víme, co nám v životě chybělo. (John Ruskin, anglický spisovatel a umělecký kritik).

Váš Harlequin

Michelle Smartová

**NA FRANCOUZSKÉM
POBŘEŽÍ**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Billionaire's Bride for Revenge

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2018

Překlad:
Kateřina Hamplová

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2018 by Michelle Smart
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościańska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-4655-2 (EPUB)
ISBN 978-83-276-4834-1 (MOBI)
ISBN 978-83-276-4835-8 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Benjamin Guillem upřel oči přes hlavy lidí, roztroušených po členité zahradě vily v toskánském stylu v srdci Madridu, což pro něj bylo snadné, vzhledem k tomu, že většinu přítomných o hlavu převyšoval. Byl tu jediným hostem bez doprovodu a také jediným z přítomných, kdo nepřišel oslavovat zasnuby Javiera Casilla.

Od kolemjdoucí servírky si ulovil skleničku šampaňského a jediným lokem ji vyprázdnil. Bublínky ho zalechtaly v krku a jen umocnily jeho potlačovaný vztek.

Javier a Luis ho zradili. Bratři Casillové zneužili jejich dlouholetého přátelství a odstříhli ho. Z důkazů to bylo víc než jasné.

Doufal, že se důkazy mohou mýlit. Doufal, že se mýlí i jeho instinkt. Musí to tak být. Bylo příliš hrozné i jen pomyslet, že by to mohlo být jinak.

Neodejde odsud, dokud nebude znát pravdu.

Benjamin si vzal další šampaňské a kvůli lepšímu výhledu se přesunul k nedaleké zdobené fontáně. Všiml si Luise na vzdálenějším konci zahrady, byl obklopený obvyklým hloučkem patolízalů. Javiera, Luisovo dvojvaječné dvojče a hostitele, bylo daleko těžší vypátrat.

Javier určitě nesnášel každou minutu téhle párty,

byl to ten nejméně společenský člověk, jakého kdy Benjamin poznal. Vždy byl takový, dokonce i předtím, než před více než dvěma desetiletími jejich otec zabil jejich matku.

Myšlenky na bratry Casillovy se ale rychle vypařily, když z letního pokoje vyšla tmavovláska, jež jeho pozornost upoutala jediným ladným vkročením na hustý zelený trávník. Zvedla hlavu k nebi, zavřela oči a chvíli tak setrvala, jako by chtěla na tváři zachytit sluneční paprsky. V její póze byla elegance, díky které si ji okamžitě zařadil mezi tanečnice.

Byla jich tu spousta. Javierova snoubenka byla primabalerína baletního souboru, který bratři koupili na matčinu památku. Benjamin přemítal, jestli ta snoubenka ví, že je pro něj jen taková trofej, nebo jestli je jí to jedno.

Benjamin sám se o balet nikdy nezajímal. Nicméně tahle baletka...

Slunce zdůraznilo rudé odlesky v jejích vlasech, jež jí v hustých vlnách splývaly přes útlá, bledá ramena. Byla spíš zajímavá než klasicky krásná – silnou, rozhodnou čelist zjemňovala široká, ušlechtilá ústa...

Její oči se náhle obrátily k němu, jako by vycítila, že se na ni dívá. Mezi obočím se jí objevila malá vráska, když na něj tak upírala pohled s nevyřčenou otázkou. Pak se váhavě pousmála a vráska zmizela.

V jeho staženém žaludku jako by se něco podivně pohnulo.

Ne, není to klasická kráska, ale má zvláštní půvab. Je okouzlující.

Nedokázal od ní odtrhnout zrak a ona vypadala, že je na tom stejně. Ten okamžik jako by existoval jen a jen pro ně, pro dva cizince, spojené pohledem.

A pak se za ní objevil stín a ona zamrkala, a kouzlo bylo pryč stejně rychle, jako se objevilo. Ten stín byl Javier.

Všiml si Benjamin a pokývl na pozdrav, zatímco majetnický položil ruku baletce kolem pasu.

Benjaminovi okamžitě došlo, že ta žena, jejíž váhavý úsměv právě zamrzl, je Javierova snoubenka.

Zatímco Javier vedl baletku k fontáně a stoupl si za ni, Benjamin spolkl hořkost zklamání a setřásl se sebe zbytky toho podivného kouzla. Narovnal se. Není tu kvůli balení holek. Má tu práci.

„Benjamine, rád tě vidím,“ prohlásil Javier. „Myslím, že s mou snoubenkou se ještě neznáte – tohle je Freya.“

Benjamin se na ni zpřímá podíval. Tváře s výraznými lícními kostmi se jí lehounce zbarvily do nachova. „Rád vás poznávám.“

Za jiných okolností by byl skutečně *rád*, že ji poznává, ale teď bylo kouzlo pryč a jediné, co po něm zbylo, bylo lehké znechucení, že na něj tak bezostyšně koukala, přestože je zasnoubená s jiným mužem.

Nic dalšího ovšem Javier k seznámení svého dávného přítele a nové snoubenky nepovažoval za nutné poznamenat. „Už jsi viděl Luise?“ zeptal se rovnou.

„Ještě ne, ale doufám, že ho brzy uvidím.“ Potom dodal klidně: „Musíme si promluvit, ty, já a Luis. V soukromí.“

Javier na něj chvílku beze slova zíral přimhouřenýma očima, a pak pomalu přikývl a přivolal si nejbližšího číšníka. „Najděte prosím mého bratra a řekněte mu, aby přišel za mnou a panem Guillemem do mé pracovny.“ Spustil ruku z pasu své snoubenky, obrátil se, a aniž by řekl cokoli dalšího, vyrazil zpět do letního pokoje.

O dva měsíce později...

Usměj se, Freyo, je to večírek a je k němu dobrý důvod.

Usměj se na fotografie. Usměj se kvůli svému snoubenci, který tu ještě není, ale očekává, že budeš rozdávat svůj šarm i v době jeho nepřítomnosti. Usmívej se na ty cizí lidi a předstírej, že je dobře znáš, nech je

otřít se ti při pozdravu tváří o tvář a dát ti společenskou pusu do vzduchu, ze kterých se ti dělá špatně.

Usmívej se, tady je další fotograf. Usmívej se a neupuť při tom to šampaňské.

Usmívej se na personál, kroužící po tom velikém sále se stříbrnými podnosy s báječně vonícími jednohubkami, ale v žádném případě – v žádném! – si od nich nic neber.

Prostě se jen usmívej.

A tak se usmívala. Freya se usmívala tak moc, až ji bolely svaly v obličeji, a pak se usmívala ještě víc.

Být primabalerínou, hlavní tanečnicí v Compania de Ballet de Casillas znamenalo víc než jen tančit. Freya byla nyní oficiální tváří celého souboru. Byla to pro ně ta nejnapjatější doba – nové divadlo, které bratři Casillové pro soubor vybudovali, se za pár měsíců otevře, a její obličej byl na všech billboardech. Bude v zahajovacím představení tančit hlavní roli.

Ona, Freya Clementsová, holka z východního Londýna, z rodiny tak chudé, že v zimě často museli volit mezi topením a jídlem. Je to sen. Žije svůj sen. A manželství s Javierem Casillem, spolumajitelem baletní společnosti, bude... téměř si pomyslela ‚třešnička‘ na dortu, ale uvědomila si, že je to asi špatné přirovnání. Takové, které by vystihovalo její pocity ohledně svatby s Javierem, asi neexistuje.

Javier je bohatý. Velmi, velmi bohatý. Nikdo nevěděl, jak moc jsou bratři Casillové vlastně bohatí, ale málokdy byla jejich jména zmíněna v tisku bez přídomku *miliardář*. A také je pohledný. Vybral si ji – jak říkal – jako svou životní partnerku. Když se na něj podívala, viděla prince na bílém koni, jen bez toho koně.

Nezáleží na tom, že je to morous a že je nepřístupný. Asi je to tak lepší. Svatba s Javierem dá její chřadnoucí mamince šanci ještě bojovat.

Přesně za týden už bude jejím manželem.

Činnost souboru byla právě na dva týdny

pozastavená, tréninkové zázemí procházelo rekonstrukcí, která bude dokončena spolu s otevřením nového divadla. Javier zařídil, aby jejich svatební přípravy nenarušily její trénink na nové představení.

Ale kde je? Už tu měl být před hodinou. Odskočila si na dámy, aby mu zavolala, ale nefungoval jí telefon. Kdo ví, co se dělo, ale neměla ani signál, ani internetové připojení. Zkusí to znovu hned, jak bude mít chvíli pro sebe.

Sál byl plný novinářů, zvědavých na jejich první večer jako páru – byli celí bez sebe, že si Javier, syn baletních hvězd Clary Casillové a Jurije Abramova, jejichž vztah skončil tak tragicky, bere „baletku s potenciálem pro kariéru stejně hvězdnou, jako měla jeho matka“. Tohle byl citát z článku ve významném španělském společenském časopise. Přeložila jí ho Sophie, kolegyně z divadla a spolubydlící, ta španělštinu zvládla s lehkostí, která Freyu nutila stydět se za svou neobratnost. Za ty dva roky, co tady v Madridu žije a pracuje, se naučila sotva základy.

Dnes tu mezi hosty bylo k vidění mnoho tanečníků ze souboru – sloužili jako lákadlo pro eventuální donátory celého projektu. Sophie se omluvila, měla nesnesitelnou migrénu, kterou v poslední době trpěla stále častěji. Freya si přála, aby tady její kamarádka byla. Už jen její přítomnost v sále mohla trochu uklidnit paniku, kterou cítila v žaludku.

Prostě se usmívej.

Roztáhla rty tak doširoka, jak to jen šlo, a přijala další vzdušný polibek na uvítanou od další bohaté dámy. A snažila se nezalknout oblakem silného parfému.

Do dveří sálu vstoupila vysoká postava. Zhoupł se jí žaludek.

To je *on*. Ten muž z večírku na oslavu zasnoubení.

Benjamin Guillem.

Jméno jí okamžitě naskočilo v hlavě, možná proto, že na něj po ty uplynulé dva měsíce myslela až příliš

často. Jeho tvář se jí vkrádala do snů častěji, než bylo vhodné...

Vzpamatovala se a udělala krok dopředu, takže už na něj neviděla. Usmála se na staršího pána, jenž k ní právě přicházel.

Nesmí na něj znovu zírat. A pokud přijde až k ní, usměje se na něj stejně zdvořile, jako na kohokoli jiného tady a tentokrát najde vhodná slova pro společenskou konverzaci. Má přece léta praxe, celé roky, kdy se snažila, seč mohla, aby z její mluvy vymizel východolondýnský přízvuk, tak aby nikdo v této společnosti boháčů nepochyboval, že sem skutečně patří.

Nikdy nebyla tak zaražená, jako když ho tenkrát viděla poprvé. Nedokázala ze sebe vypravit ani slovo, jen na něj zírала.

Nyní se ze všech sil snažila udržet pozornost a vnímat, co jí starší pán vypráví – něco o tom, že jeho vnučka je do baletu celá blázen – ale byla jako na jehlách.

A pak byl náhle tady, jen krok za tím starším pánem a vyčkával, až na něj přijde řada.

Freya se na něj ani nepodívala – právě se smála vtipu, který její společník pronesl. Tedy aspoň doufala, že to byl vtip. Stěží ho vnímala. V uších jí šuměla krev a srdce jí bušilo už od chvíle, kdy na ní spočinul Benjaminův pohled.

Byl dost dobře vychovaný na to, aby chvíličku zdvořile počkal, než zahájí novou konverzaci. „Mademoiselle Clementsová?“

Ke své hrůze zjistila, že má hlasivky zamrzlé stejně jako minule, a zvládla jen pokývnout hlavou na souhlas.

„Potkali jsme se na vaší zasnubní párty. Jsem Benjamin Guillem, starý kamarád vašeho snoubence.“

Měl ten nejsilnější francouzský přízvuk, jaký kdy slyšela. Jeho hlas ji hladil jako samet.

Na rozdíl od ostatních hostů se jí ani nepokusil obejmout, jen na ni upíral ty znepokojivě nádherné oči. Měl olivovou pleť, trochu rozčuchané husté černé vlasy

a husté černé obočí, pevná ústa s jizvou na horním rtu a nos jako římská socha. Připomínal jí nějakou hvězdu žánru *film noir*. Jako by kolem sebe šířil téměř nezmatelný závan nebezpečí. Zatímco ostatní hosté si oblékli tradiční smokingy, Benjamin zvolil černý oblek a černou košili s tenkou stříbrnou kravatou. Kdyby ještě odněkud vykouzčil černý mafiánský klobouk, krásně by to k němu ladilo.

Jediné, co na něm bylo barevné, byly ty jeho oči. Čistá, živá zelená, průzračná a fascinující. Jako by člověku dokázaly proniknout až na dno duše. Těmhle očím nic neujde.

„Vzpomínám si,“ pronesla tak lehce, jak jen dokázala a snažila se utiřit své bušící srdce. „Ukradl jste mi ho.“ A ona za to byla vděčná. Přimělo to Javiera sundat tu ruku z jejího pasu – a zatímco jakákoli jiná žena by bezpochyby byla celá bez sebe radostí, ji jeho dotek nechával úplně chladnou.

V duchu se modlila, aby to za týden, až si vymění manželský slib, bylo už jinak, aby k němu cítila něco víc. Javier se k ní zatím fyzicky nijak nepřiblížil, ale to se jistě brzy změní.

Oba vědí, do čeho jdou, připomněla si posté. Jejich manželství bude bez lásky, což je jediný svazek, který oba mohou akceptovat. Ona bude dál tančit a užívat si zářnou kariéru tak dlouho, jak bude chtít, a až *ona* bude mít pocit, že je ten správný čas, dá mu potomky.

Bude Javierovou trofejí, s tím se smířila, ale i tak doufala, že jednou třeba poznají jeden druhého natolik, že se mezi nimi zrodí přátelství.

A i kdyby ne, manželství s Javierem bude stát za to. Všechno bylo lepší než se jen bezmocně dívat, jak její maminka chřadne. Manželství s Javierem jí dá šanci prodloužit mamince život a zajistit, že bude stát za to.

Benjamin sklonil hlavu ke straně a nespouštěl z ní oči. „To bylo nešťastné, ale nezbytné. Museli jsme něco neodkladného vyřídit.“

„Javier říkal to samé.“ Nic jiného jí tenkrát neřekl,

když se ho o hodinu později ptala. A řekl to takovým tónem, že se na nic víc už neptala.

Její snoubenec byl uzavřenější než každý, koho kdy potkala.

Musela se kousnout do jazyka, aby se ho nezeptala na tohoto přítele. Na Benjaminu. Zajímal ji víc, než bylo zdrávo.

Měla štěstí, že k Javierovi nic necítí. Kdyby se jí z něj vždy rozbušilo srdce tak, jako u tohoto Francouze, dvakrát by si rozmyslela, jestli přijmout jeho nabídku k sňatku. A on by si dvakrát rozmyslel, jestli jí něco takového nabídnout, pokud by dala najevo nějaké city.

Francouz také nevypadal, že by ji chtěl zahrnout podrobnostmi ohledně jejich tehdejší schůzky. Jen pokrčil rameny, což asi měla být omluva.

„Jestli hledáte Javiera, obávám se, že tu ještě není, je mi líto,“ pronesla, když ticho začínalo být nepříjemné. Musela si připomenout, že tu nejsou sami. „Myslím, že ještě nedorazil ani Luis.“

Benjamin si ji pozorně prohlížel a hledal známky toho, že Freya ví o konfliktu mezi ním a bratry Casillovými, ale v její tváři nebylo ani stopy po podezření. Neočekával, že se jí Javier s něčím svěřuje, to ostatně nemá ve zvyku.

Ale byl tu jiný problém. Zdá se, že se musí donutit přestat na ni tak zírat. Jako by ho něčím neuvěřitelně přitahovala, její temné oči ho vtahovaly do sebe.

Má tady práci a nemůže si dovolit zdržování. Jde o čas. Má přesně naplánovanou každou minutu.

Dnes měla tmavé vlasy stažené do pevného drdolu, obepnutého šňůrkou drobných diamantů. Štíhlé tělo halily šaty z mačkaného sametu temně rudé barvy bez rukávů, sahající do poloviny lýtek. Bledá hebká rama lákala jeho prsty, aby se pokusil té hedvábné kůže dotknout.

Naklonil se o kousek blíž, aby ho slyšela jen ona. Ucítit při tom smyslnou, ale jemnou vůni, a musel se ovládnout, aby se jí hladově, zhluboka nenadechl.

„Já vím, že tu není. Promiňte, mademoiselle Clementsová, ale přináším zprávu, určenou pouze pro vaše uši.“

Na čele se jí objevila vráska a černé oči se jí rozšířily.

Významně se podíval na velké dveře, vedoucí ven ze sálu a nabídl jí rámě. „Dovolíte?“

Polkla a přikývla, a pak se do něj zavěsila. Benjamin ji vedl davem společensky konverzujících hostů, nedočkavě čekajících na své hostitele, bratry Casillovy, až se dostaví a zahájí charitativní slavnost. To se načekají. Pokud všechno poběží, jak to naplánoval, budou čekat ještě další hodinu. Cítil, jak se na ně upírají jejich pohledy a potlačil touhu se široce usmát.

Až se sem Javier konečně dostane, zjistí, že se jeho snoubenka vypařila spolu s jeho novým nepřítelem.

Nikdy nechtěl, aby to zašlo tak daleko, ale Javier a Luis ho k tomu donutili. Varoval je. Po jejich poslední nevydařené schůzce jim dal ultimátum a varoval je, že pokud nezplatí, co mu dluží, bude to mít následky.

Freya se počítá mezi vedlejší ztráty v tom zmatku, který si sami vytvořili. Prolhaní, zákeřní zmetci.

Když došli do hotelové lobby, Benjamin se zastavil u mramorového sloupu a řekl: „Omlouvám se za tu komplikaci, ale Javier se dostal do problémů. Nechce znepokojovat ostatní hosty, ale poslal mne, abych vás za ním přivedl.“

„Je zraněný?“ zeptala se Freya zastřeným hlasem, který se tak dokonale hodil k jejím záhadným očím.

„Ne, to ne. Je v pořádku. Jen vím, že vás mám k němu doprovodit.“

Viděl to zaváhání v jejím pohledu, ale nedal jí šanci o tom moc přemýšlet. Vzal ji za ruku, kterou byla ještě pořád do něj zavěšená. „Pojďte,“ pobídl ji a vyrazil ke vchodovým dveřím.

Její o dost kratší, ladné nohy s ním snadno držely krok.

V žaludku ho bodla vina, když viděl tu slepou důvěru, ale on to ignoroval.

Je to Javierova snoubenka.

Benjaminova sestra Chloe pracovala u té baletní společnosti jako švadlena a Freyu znala. Popsala mu ji jako milou, i když trochu rezervovanou. Inteligentní. Příliš inteligentní na to, aby nevěděla, co je zač muž, jehož si vybrala za budoucího manžela.

Peníze a moc působí v tomto světě jako afrodisiakum, pomyslel si hořce Benjamin.

Těžší pro něj bylo potlačit záchvěvy vzrušení, jež mu způsoboval dotek její ruky v jeho a blízkost jejího štíhlého těla.

Jeho řidič už na ně čekal před hotelem, jak se domluvili.

Benjamin počkal, až se Freya v autě usadí a pak ji následoval dovnitř a při tom se nezapomněl podívat přímo do bezpečnostní kamery na vchodu hotelu.

„Opravdu nevíte, do jakých problémů se Javier dostal?“ zeptala se ho klidně, když řidič zařadil a vyrazil.

„Jsem jen váš doprovod, mademoiselle Clementsová. Vše uvidíte sama, až dorazíme do cíle.“

„A Javier je kde?“

„Ve Florencii.“

„Ještě pořád?“

„Jak jsem pochopil, tak tam došlo k nějakému zdržení.“ Zdržení, jež způsobil on sám svou nenápadnou sabotáží. Zaplatil jednomu z letištních úředníků, aby nařídil mimořádnou kontrolu Javierova soukromého letadla, a nabídl mu tisíc euro navíc, když se mu podaří ho zdržet celé dvě hodiny. Také podplatil známého v telefonní společnosti, aby na čas přerušil připojení Freyina mobilu k síti.

Když o deset minut později vjížděli na soukromé letiště, náhle se narovнала. „Nemám s sebou pas.“

„Nebudete ho potřebovat.“

Benjaminovo soukromé letadlo už bylo připravené, posádka na svých místech. Mohli vzlétnout okamžitě, jak on a Freya vstoupí na palubu. Freya poslušně jako jehňátko vyšla po schůdcích a on potlačil další bodnutí pocitu viny.